

Disciplinarmyndigheden, som vi ikke have og vistnok aldrig faae. Derfor anser jeg Hensynet til den tydste Straffelov for at være et Argument, som i den Henseende er fuldstændigt uden Betydning; jeg har ikke kunnet lade mig overbevise om, at det er rigtigt at udtage et enkelt Led af en Organisation og tro, at det kan passe i en anden Organisation, naar man lader alt det Øvrige blive fuldstændigt uforandret. Det andet Argument, den høitærede Minister gjør gjældende, er en fornyet Overveielse med Hærens og Flaadens høiere Befalingsmænd. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det specielle Punkt, som den høitærede Minister besvarede lige over for det ærede Medlem for Nanders Amts 2den Valgfreds. Med Hensyn til dette vil jeg tilfulde kunne slutte mig til den Opfattelse, som blev gjort gjældende af den høitærede Minister, nemlig at der kan gives Forhold, hvor Ministeren ubetinget har den Pligt lige over for sine Underordnede at betragte de Udtalelser, der gives fra dem til ham, som giøre ham personlig og i al Fortrolighed. Jeg skal derfor indskrænke mig til kun at sige, at dersom Forholdene virkelig maatte være saaledes, — men jeg tror ikke, at det kan forholde sig saaledes, thi det strider i det Mindste mod den Erfaring, jeg har om disse Forhold, — at enten samtlige eller i det Mindste den aldeles overveieende Del af Hærens Jurisdiktionschefer og de disse overordnede Befalingsmænd, altsaa af dem, som i Diebliffet bære Ansvar for Disciplinen i Hæren, sige, at de tør garantere Disciplinen paa Grundlag af det forelagte Lovforslag, saa skal jeg bøie min personlige Anskuelse; men ellers tror jeg, at det er farligt at gaa den Vej. Den høitærede Minister viser ogsaa sin Betænkelse derved, at han søger at fremsætte Forslag, der skulle bøde paa den Tilstand, der kommer frem derved, at de fortaarige Straffe affkaffes. Der foreslaas i den Anledning den Betingelse, — jeg tror, det er i Lovforslagets § 33, — at den straffede Soldat skal holdes tilbage i lige saa mange Dage, som han har været straffet. I det tidligere Lovforslag fandtes denne Bestemmelse i en Form, som jeg maa anse for at være hensigtsmæssigere; nemlig den, at den straffede Mand kan holdes tilbage, dersom det, navnlig af Hensyn til hans Uddannelse eller andre militære Forhold skjønes at være rigtigt. I det foreliggende Lovforslag derimod hedder det kategorisk, at Manden skal holdes tilbage. Dette vilde være en meget betydelig Lillægsstraf, dersom der var Straffekompanier, hvortil de Straffede bleve henvisste, og det er en Tanke, som derfor vistnok har ligget nær for Mange. I Frankrig f. Ex. ere de legemlige Straffe affkaffede; men der findes en anden Straf, som de Menige frygte i allerhøieste Grad, nemlig Forsættelse til Straffekompaniet. Dette kan naturligvis ikke ske vilkaarligt efter Enkeltmands Skjøn; men naar en Kompagnichef skjønner, at en af hans underordnede Soldater nu er straffet saa

mange Gange og dernæst er paamindet saa mange Gange, at man ikke ved de sædvanlige Midler kan faae Bugt med hans Tilbøielighed til forskjellige Undser eller til at handle imod de disciplinære Forskrifter, saa kan han indstille Manden til Forsættelse til et Straffekompani. Afgjørelsen af dette Spørgsmaal sker saa derved, at der ved Regimentsets Foranstaltning nedsettes et saakaldt Revisionsraad, bestaaende af en Stabsofficer, de tre ældste Kapitainer og de tre ældste Lieutenanter ved Regimentet, og disse dømme saa, om Manden maa anses for at være kommen paa det Standpunkt, at han bør forsettes til et Straffekompani. Dømmen indstilles saa til Divisionsgeneralen, der efter Omstændighederne befaler, at Forsættelse skal finde Sted, eller at Manden skal prøves endnu i nogen Tid. Saavidt jeg veed, findes alle disse Straffekompanier i Algier, og de leve der under saa strænge militære Forhold og under en saadan Jerndisciplin, hvis Beskrivelse jeg her iøvrigt ikke skal komme nærmere ind paa, at jeg tror, der ikke er nogen Straf, der i Frankrig frygtes saa meget som netop denne, og derfor virker den saa ganske overordentlig til Disciplinens Opretholdelse. For vort Bedømmende kan jeg nu ikke se rettere, end at naar den høitærede Minister siger, at der ikke er nogen Grund til at bevare Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse, fordi vi ikke have nogen Erfaring om, hvorledes den vil virke, naar Bryggestrafpen ikke bevares i Forbindelse med den, saa kan man med endnu større Ret sige, at vi heller ikke have nogen Erfaring med Hensyn til, om det, som han nu foreslaar med Hensyn til Østertjenesten, er en Straf, der vil blive frygтет saa overordentlig. Det er mig klart, at der vil være mange Indvidder, for hvis hele Eksistens det vil have en indgribende Betydning, om de skulle holdes inde en vis Tid efter deres Kammeraters Sjemsjendelse; men det er mig ogsaa klart, at der vil være Mange, for hvem det vil være temmelig ligegyldigt. Dertil kommer, at denne Straf har mange og meget store Ulemper, naar den skal saft holdes paa den Maade, som er foreslaaet af den høitagtede Minister, nemlig saaledes, at det er et ubetinget „skal“, der kommer til at staa i Loven. Ærede Medlemmer ville let se, hvorledes det vil gaa, naar en Forseelse er af den Natur, at Straffen for Exempel naturligt vilde være 5 Dages Vand og Brød. Dersom saa Jurisdiktionschefen — jeg forudsætter, at han kan afgjøre Sagen arbitrært — mener, at det paa Grund af formildende Omstændigheder er forsvareligt at gaa ned til en mildere Straf og f. Ex. beslutter sig til at give Manden 12 Dages Bagtarrest — de 5 Dages Vand og Brød regnes jo lig med 20 Dages Bagtarrest — hvad vil saa Følgen blive? Følgen vil blive den, at Manden i dette Tilfælde faar en Lillægsstraf af 12 Tjenesledage bagefter, medens han, naar han havde faaet den haardere Vand- og Brødstraf, vilde have været fuldstændigt fri for en